

Gödriné Bedő Ilona:
Valamit mindig megköszönni

ÁGHEGY KÖNYVEK
Sorozatszerkesztő Tar Károly

©Gödriné Bedő Ilona
©Ághegy-Liget Baráti Társaság

Szerkesztette Gaál Zoltán
A borítót készítette Ligeti Pál

ISBN 978-91-980612-2-2

CULTIFLEX
Smula Solsäter
521 71 Åsarp
Svédország

Nyomtatta a Székely Ház Közhasznú Alapítvány
Veresegyház, 2012

Gödriné Bedő Ilona

Valamit mindig megköszönni

ÁGHEGY KÖNYVEK
CULTIFLEX

ÉLMÉNYEK, ÁBRÁNDOK

VALAMIT MINDIG MEGKÖSZÖNNI

Mindennap akad, amit tenni,
valamit mindig megköszönni.
Azt, hogy anyám világra hozott,
s láthatom a fényes napot.
Azt, hogy tudok enni és járni,
tetteim meg tudom bírálni;
hogyan van lelkemben könyörület.
Csak így lehet teljes az élet.
S ha kinyújtom olykor a kezemet,
legyenek ott, akiket szeretek.

HOL A SZERETET KI-BE JÁRNA

Szeretném, ha ablak lennék,
a világra kinyithatnék.
Meglesném a bűját-baját,
hogy megleljem orvosságát.
Felhőt terelnék árnyéknak
minden megfáradt vándornak.
Álomba ringatnám csendesen,
fájdalmát kezemmel levenném.
Az ablak mindig nyitva állna,
hol a szeretet ki-bejárna.
Betekinthetne rajta bárki,
ha már elfáradt odaki.
Nyugalmat lehelnék lelkére,
álmot a fáradt szemére.
Ablakom csak akkor csuknám be,
ha már otthonra lelt mindenki.

ÁTÖLEL AZ ÉJ

Megcsendül a csend,
moccan a szívem.
Szférák zenéje
ring az éteren.
Pislogó csillagok
táncot lejtene;
átölel az éj,
mint könnyű lehelet.
E lány harmóniát
nem zavarja semmi.
A hajnal még messzi,
nem kell sietni.
A zord valóságot,
hagyjuk még pihenni!

EZ AZ EST AZ ENYÉM

Este, ha összeér az ég a földdel,
ha betakar a lopakodó homály,
lelkem kitárom a mindenségnek,
s a bánat elszáll, mint felhőfoszlány.
Még hallok a csalogány édes dalát.
Egy meglebbenő szellő hozza felém,
mint egy távoli halk szimfóniát.
Ez a titok, ez az est csak az enyém.
Elbújok e jó meleg érzésbe,
mint kisgyermekként az anyám ölébe.
Jó néha elringatni magunkat,
tiszt szívvel kezdeni a napunkat.

GYÖNYÖRŰ NYÁRI ÉBREDÉS

Kolompok mély, hívogató hangja,
a kis ház mögött patak csobogása,
hajnal hasadtával rigófüttyentés, –
oly gyönyörű e nyári ébredés.
Még átszűröm a fényt a szememen.
Könnyű vidámság suhan át szívemen.
Ez az élet tiszta valósága,
természet és ember harmóniája.
Mézédes illatát küldi a rét,
kaptárából kiröppen a szorgos méh.
Hangyák, bogarak indulnak munkára. –
Ragyogó nap köszöntött a világra.
Ebben az idilli környezetben
egy tyúk kapirgál gilisztát keresve.
Amíg a cica ténfereg fel-alá,
én örömemet kiáltom világgá.

OH, NEM TALÁLOM

Átbújtam a szivárvány alatt,
elsuttogtam kívánságomat:
száguldani egy álomvonaton
ember nem járta pusztákon;
keresni, kutatni nyomok után,
mit befedett a feledéshomály.
De nekem kell a bizonyosság,
véremlen zubog a valóság.
Érzek valami mágneses vonzást,
távoli hangok sejtelmes sóhaját.
Mégsem találom, amit keresek:
azt a bátor, szilaj nemzetet,
ki nem volt külön a többinél,
de adott szavában hihettél.
Várnom kell a csodaszarvasra.
Tán ő elvezet az őshazába.

TUDÁSNAK ALMÁJA

Kisgyermek alva,
álmában alma
virágot hajta.
Fölötte a dajka
rezzenetlen állva,
csak nézi ámulva,
mint hullik arcára
a napnak sugara.
Ki őt most látta,
elröppent bánata,
feneketlen búja.
Megjött e világra
tudásnak almája!
Szusszanó hangja,
édes mosolya
üzeni, hogy meghozta
a békét számunkra.

A TELJESSÉG ÍGÉRETE

Merre vezetnek lépteid,
te kis emberpalánta?
Ártatlan, bájos mosolyod
hoz-e jót e világra?
Te vagy az öröm hírvivője,
a teljesség ígérete.
Szemed tükrén keresem,
mi van írva a nagykönyvbe.
Bizonytalan kis kezed
még támasz után tapogat.
Öntudatlanul is érzed,
hogymindenki mindig erőt ad.
Ő az aki egyengeti
még botladozó lépteidet,
megtölti széppel, jóval
nyiladozó elmédet.
Te leszel majd folytatása
a letűnt századoknak,
talán hűséges őrzője
a becsületnek s jóságnak.

A ROSSZ FELETT IS HATALOM

Édes, tipegő emberkék;
mosolyuk szívemet megvették.
Nincs az égen oly csillogás,
mint e huncutszemű ragyogás.
Az óra is értük ketyeg,
álmban is tipegve megyek.
Madárnyelven beszélek velük,
csak halljam vidám nevetésük.
Én hiszek egy boldog jövőben,
ha van szeretet a szívekben.
Súlyos feladat vár reánk.
Tudunk-e mutatni jó példát?
Hisz kezünkbe teszik kis kezük,
s ártatlan tiszta lelkük.
Ez az őszinte bizalom
a rossz felett is hatalom!

VIRÁGBA BORULÓ ÁGAK

Teremtőm, ma újra megleptél,
szememre harmatot hintettél;
szivárványos buborékon át
gyönyörű e teremtett világ.
Teleszórtad sok-sok szépséggel,
tavasznak minden kincsével.
Hajnali rigófüttyentés,
trillázó, vidám zenélés, –
olyan a reggel mint szívverés,
lüktető, színes ébredés.
Virágba boruló ágak,
libbenő színes lepkeszárnyak. –
Keresem e csoda intézőjét,
de titok fedi kilétét.
Valami felsőbb hatalom ez,
ki mindent a kezébe vesz.
Gondolataim is csak suttogva
osonnak az ember házába,
meglesni, hogy van-e ott béke,
hisznek-e még a szeretetben?

HALVÁNY TEARÓZSA

Lassan megérett az idő
a felhőtlen végtelenre,
hol vissza-visszanézhetünk
a sokasodó időre.
Kósza álmok bukkannak fel,
intenek, s mennem kell.
Várnak a százszorszépek,
szorgosan gyűjtögető méhek.
Lepkéknek szárnya, mint kék írisz,
napnak sugarában fürdik.
Mámorító illatozón
messzi évek távolából jön.
Halvány tearózsa bokor,
habfehér menyasszonyi csokor.
Kanyargós végtelen utakon
röppenve száll gondolatom.
Ez az én Ermenonvillem,
hol mindig felüdül lelkem.
Nem hiú vásári vigalom,
szívemből fakadó nyugalom.

A HAJNAL VARÁZSA

Tán ez a nap is olyan, mint a többi,
csak az én szívem van vággyal teli.
Látni sok-sok ilyen áldott hajnalt,
bódultan hallgatni a madárdalt.
Mintha egymással feleselnének
olykor, ha rigók fütytyentgetnek.
Apró kis pintyek gyors röppenése,
mint dallamoknak le-fel lejtése.
Istennek szép napja rám köszöntött,
a világ lassan más ruhát öltött.
Felbúgó motorok éles zaja,
jaj, hová lett a hajnal varázsa?
Így tűnik el, ily lassan, ami szép,
de szívemben ott marad ez a kép.
Még ott állok a kitárt ablaknál,
s őrködök mint honvéd a vártán.

SZENVEDNI CSAK HALKAN

Hiába a napsütötte tájék,
sokszor elfedte a fényt az árnyék.
Ha álltál is a napos oldalon,
a másság jelét hordtad magadon.
Szenvedni is csak halkan tehetted,
hisz nem értették azt körülötted.
A szél is mindennapi vendég volt,
mi régen, otthon, szellővé halkult.
Távoli, kedves, ismerős zajok:
emberi szívek , mik bennem dobognak.
Érzem örömük és fájdalmuk,
gondolatban az utat együtt járjuk.
Mindent nem te diktálsz szívednek,
érzések uralkodnak feletted,
melyeknek gyökerei mélyre nyúlnak.
Jaj akkor,ha ezek elszakadnak!

EGY NYELVNEK VAGYOK ÖRÖKÖSE

Én örök időktől itt vagyok,
és maradok, mert akarok;
vigyázó szemnek, ha lehet,
vagy mint éber lelkiismeret.
Csak az ismeri a szabályokat,
ki százszor megszegte azokat,
kinek falba ütközik feje;
de sokszor kell azt megkerülnie.
Ósi ösztön bújóskaázik velem,
míg törvényes jussom keresem.
Egy nyelvnek örököse vagyok,
mit nemzetem reám is hagyott.
Súlyos ez, de drága örökség,
enélkül hová is tartoznék?
Esténként ez ringat álomba,
helyet csinál nekem a világban.
Ilyenkor minden más megszűnik:
a szó, mint tiszta csermely, folyik.
Ósiségről, múltunkról beszélünk;
tehetjük, mert közös a nyelvünk.
Szeretném hangosan kiáltani:
"Vigyázat, ezt ingyen lehet kapni!"
Szívünkéből fakadó kötelesség
a nyelvünkhöz való örök hűség.
Olyan, mint a szülői szeretet:
ott van, ha néha észre sem veszed.
Órizd tisztán és becsületben!
Ez a nemzet utolsó védőműve.

A BIZTOS KAPASZKODÓ

Most már tudom, hogy nem kell félni,
csak az jön el, minek el kell jönni.
Megváltoztatni semmit nem tudok,
azért vagyok hálás, amit kapok.
Egyre csak befelé figyelek,
mi az mi megszállta szívemet? –
Valami mélységes nyugalom
kívül emberi akaraton:
ez felelet kérdéseimre,
egyedüllétem kétségeire.
Amit megtaláltam rég bennem élt,
tán egész életemen át kísért.
Ez volt a lelkiismeretem,
amit soha el nem engedtem:
hitemet a jóban s igazban,
bizalmamat egy Mindenhatóban.
Ha reményvesztetten hánykódok,
mint az árbocát vesztett hajó,
csak a szeretet, ami fenntarthat.
Ez a biztos kapaszkodó.

A RENDHEZ MI IS HOZZÁ TARTOZUNK

Szerettem nézni a leáldozó Napot,
s a mögötte felsejlő csillagokat.
A fénylő pontok delejes vonzása
magával röpített égi magasságba.
Bújócskáztam a csillagok között,
míg alattam a Föld lassan elveszett
a már jól megalapozott hitemmel,
s a társadalom kérdéseivel.
Lopva kutattam, kerestem valakit,
aki, itt fent, mindent eligazít!
Hiszen e röpké percek alatt
valami csodás rend uralkodott.
Ahol egy felhő lassan átvonult,
a sziporkázó fény elhalványult,
majd a Holdnak ezüstös karéja
fénypásmát küldött a Tejútra.
Mindez a szépségesen szép élmény
nem csak képzeletbeli tünemény.
A rendhez mi is hozzá tartozunk,
vigyázzunk, hogy semmit el ne rontsunk!
Jó volna még visszalátogatni,
azt a Hatalmas lényt megkeresni.
Megkérnénk, hogy jöjjön le hozzánk,
eligazítani az emberek sorsát!

GONDOLATOK AZ ÉLETRŐL

EL NE ENGEDD

Mi, emberek, tele vagyunk hibával,
akár a tenger vize hínárral.
A nyomor mellett részvétlenül elmegyünk,
vagy akaratlanul rosszat cselekszünk.
Nem lehet megállni, – sürget az idő –
mert csak sikereseké a jövő.
Egyszer majd mindannyian lassítunk,
akkorra, talán, már egyedül maradtunk.
Az ember társas lénynek született,
el ne engedd a szerető kezeket.
Gond és munka közt hamar elfáradunk,
a nap sem melegít, amikor haragszunk.
Légy hát vidám s szeress,amíg lehet!
A számlát úgyis benyújtja az élet.

AZ ÉLETET SZERETNI KELL

Elküldtem az üzenetet
messzi idegenből,
sárguló őszi levelet
a száguldó szélről.
El-el nézem sodrásukat,
szívem összeszorul.
Búcsu nélkül ellibbennek,
s vissza már nem is térnek.
Csodálva figyelem rebbenő,
könnyed lebegésük,
mintha keringőt járna
a habkönnyű testük.
Gyönyörű a rügyfakadás,
mint egy szívdobbanás.
Az emberfiánál sem más:
akár felnyíló szempillák.
Bimbózás, majd az elmúlás,
mint vetés és aratás. –
E kettő közt, ami ránk vár,
csak azt fedi homály.
Az életet szeretni kell,
úgy szól az üzenet.
Céllal kaptuk a létünket,
tegyünk hát eleget.

TIÉD VOLT

Emlékszel, de jó is volt
valamikor régen?
Azt hitted, hogy nélküled
nem forog a nap az égen.
Tiéd volt az ifjúság,
s az egész világ,
érted virult a tavasz,
s nyílt a sok virág.
Sóhajod vágyat jelzett,
nem pedig bánatot,
szinte ütemre raktad
táncos lábaidat.
Nem spórolhattál semmit
a múltó időből;
a jégcsap is elolvad,
a meleg kezektől.
Mint öreg háztetőkön
a csepegő ereszt,
egy-egy könnyet morzsol el
a remegő kezed.
Reményed csak egy napra szól,
azt kell kihasználnod jól.
Ha mégis kapnál ráadást,
Istennek legyél hálás.

AZ ÉLET MAGA A HÉTKÖZNAP

Szeretném, ha rendelhetnék
valami jót az embereknek:
napsugaras, vidám napokat,
réteken legelő nyájakat,
tisztavízű patakokat,
szemét nélküli partokat,
békés, boldog gyermekeket,
kik még hiszik a meséket.
Hol mindenki boldogan él,
nem hazudik és nem henyél.
Hol, ha megbotlunk, vagy elesünk
van aki megfogja kezünk.
Holdfényes, csillagos éjszakát,
hogy el ne veszítsük egymást.
Az élet maga a hétköznapi,
te alakítod magadnak.
Széppé teheted világodat,
ha betartod a szabályokat!
Csak azt add embertársaidnak,
mit elvárnál önmagadnak!

FEJÜNK FELETT SZÁLLNAK

Fejünk felett úgy szállnak az évek,
mint tavasszal a kirajzó méhek.
Könnyű szárnyuk úgy lebben a szélben,
mint fátyolfelhő a magas égben.
Az élet szirmai csak peregtek,
nektárt talán kevesen gyűjtöttek.
Röppenő lelkünk száz határt bejárt,
amíg kerestük létünknek célját.
Köztünk is volt királynő, meg here,
a többi meg munkáját végezte.
Virágzó ifjúság, merre tűntél?
Mindent, mi szép volt, magaddal vittél.
Hagyjad a múltat, azt már átélted,
várjad a tavaszt, a viruló rétet!
Tán nekünk is lesz még megújulás.
Hátha nem végleges az elmúlás?

AZ ÉLET EGYSZERI LEHETŐSÉG

Hangtalanul sír a magány,
az óra ketyegése is megáll.
Elcsitul a madárcsicsergés,
sóhajjá halkul a zizzenés.
Sötét hollósereg kóvályog,
de nem hallani a hangokat.
Nincs illata a virágnak,
mi értelme hát e világnak?
De egy parányi szentjánosbogár,
– oly pici, hogy csak a fénye száll, –
bevilágít a lelkek mélyébe,
s megmoccan az élet reménye.
Ismét ragyog a napsugár,
még a porszem is kerge táncot jár.
Lám, csak egy halvány, kis ragyogás,
s máris szebb lesz a világ!
Hisz miénk a teremtető,
az ember a legfőbb befektető.
Mit az agy tervez, a kéz elvégez,
bár mi is, csak legyen tökéletes.
Ki a világot megteremtette,
s életet lehelt mindenbe:
Ő, a titokzatos öröklét.
Az ember sorsa, őrizni örökét!
Az élet egyszeri lehetőség,
ha elrontod, nincs rá mentség.
Évmilliók sora semmibe vész;
nekünk e föld a világmindenség!

ŐRIZD A GYERMEKET

Akár az őszi fellegek,
úgy jönnek-mennek az évek,
a tavasz is elsuhant,
nyomában csak emlék maradt.
Az élet torz fintora
sokszor csal mosolyt arcunkra.
Ki tudja, reánk is mi vár,
de álmunk a múltba visszajár.
Oda hol a fű vállig ért,
átölelt a virágos rét,
fa volt a bakszakáll,
óriás a cserebogár.
Egy egész mesevilág
árasztotta ránk illatát.
Majd az ifjúság nyelvén,
úgy Margaréták idején,
faggattuk az eget,
hogyan szeret, vagy nem szeret?
Jó volt a hinni akarás,
s a remélni tudás.
Őrizd ezt a gyermeket,
csak akard és boldog lehetsz!

SZÉPEK A HAJNALOK

A napfény átszűrődik szempilláim alatt,
hangtalan boldogságba ringatom magamat.
Hajnali rigó fütyönt a lombos fák hegyén,
szívemben száz húr pendül, mint prímás hegedűjén.
Oly szép ez az ébredés, mindig így szeretném,
a fárasztó napokat szívesen feledném.
Vigasztalom magamat, hogy szépek a hajnalok,
ám éjszakák is vannak, nem csupán nappalok.
Mindennek van visszája, így napnak is árnyéka.
Fogadjuk úgy az életet, ahogy Isten adta.

HALOTTAK NAPJA

Lelkem sírkertjében volt ma találkozó,
minden kedves rokonnak szólt a meghívó.
Bár évente egyszer szembe kell nézni,
örökségünkkel tudtunk-e sáfarkodni?
Vajon megtettünk minden tőlünk telhetőt,
család, nemzet és emberiséget érintőt?
Tudtunk a rászorulókon segíteni,
vagy legalább könnyeiket letörölni?
Mi haszna lehet fölös javainknak,
amit szereztünk; úgyis itt maradnak.
Elkallódik minden, enyészet fedi majd,
talán egy-egy emlékfoszlány ha fennmarad.
Én még őrzöm szívemben őseim emlékét,
kik a haza földjét nekünk meglelték.
Elszórtan hevernek jeltelen sírok alján,
senki sem sír felettük halottak napján.

EGYÜTTESEN MINDEN SZÉP

Ha már mindenki megjárta
az élete útját,
tarsolyába gyűjtötte
a világnak gondját.
Mint messzi tájról üzenet,
jönnek szívemhez közelebb.
Én állok kitárt karokkal;
sok jó is jön a bajokkal.
Mint vihar gabonaszárat,
hajlítja lelkemet a bánat.
Kell is ez az érintés,
hogyan észrevegyük, ami szép,
hisz csak úgy egész a világ,
ha látjuk a harmóniát.
A rosszat is mi okozzuk,
míg az élet útját járjuk.
Tévedünk, hisz emberek vagyunk,
csak szívünkben tiszták maradjunk!
Adjunk magunknak esélyt,
szeretni az estét, ha sötét!
Benne van napnak ciklusában,
mint öregség embernek korában.
Együttesen minden szép,
mint holdfény és nevetés.

ÖRÜLJÜNK MÍG MIÉNK A VILÁG

Mikor már nem tudod,
hogy miért szép a szép,
a lábad téveteg,
bizonytalanul lép;
ha mások veszik észre,
hogy nem figyelsz semmire,
vagy már nem simogat meg
senkinek sem a keze:
ott ér véget az embernek
értelemmel teli élete.
De addig úgy kell használnunk
minden sejtünk s idegszálunk,
mint ki pénzét kamatoztatja,
szorgosan, mindent kiszámítva.
Dolgozzunk szépen, pontosan,
szeressünk nagyon, de okosan,
ne keressünk mindenütt hibát,
örüljünk míg miénk a világ!

SAJNÁLOK MINDEN PERCET

Úgy sajnálok minden percet,
ami tétlenül lepergett;
lustaságból hagytam, lehet,
tovairamlani őket.
Mint ahogy vonat közeleg
a végső állomás felé,
úgy robogunk mi is, gyorsan,
ki-ki a végzete elé.
Jó, aki nem gondol vele,
siet is, hogy le ne késse.
Vajon mit tehetne ellene,
ha ilyen a menetrendje?
Kell, hogy a csomagod gyűljön,
míg még utas vagy e földön,
de leagyod kézen-közön,
mert nincs már ki eléd jöjjön.
Hát ne siess olyan nagyon,
ha úgy sincs, aki ott várjon;
adj értelmet életednek,
még itt, ezen a világon!
Légy vidám, ha csak teheted,
a gondot könnyebben viseled!
Adj másoknak szeretetet,
vagy szellemi kincseidet!
Légy vidám és szeress nagyon!
Az élet a legdrágább vagyon.
Ne búsulj az elmúláson,
feltámadást Isten adjon!

BALGA HISZI MAGÁRÓL

Már sok év elszállt felettem,
míg a lényegre rájöttem:
nem lehet örömteli az a nap,
melyen nincsen szabad akarat;
ha nem szárnyalhatsz magasba,
mert ezt szabály akadályozza.
Elismerem, hogy kell a rend,
de hol van, ki ilyent teremt?
Egy személy nem nyerhet jogot
megváltoztatni e világot:
balga hiszi azt magáról,
hogy minden rosszat meggátol.
Lehet bár jóságos a lelke,
de mást mutat cselekedete.
Látszatra nagyszerűen fest,
az, úgymond, emberszeretet;
ha nem önös az indíték,
nagyra becsüljük jótettét.
Elmélkedhetünk még sok máson,
ne lovagoljunk hát hibákon,
mert az élet csodás, de véges.
Tedd mit erőd enged, de siess!

LÉLEKVÁNDORLÁS

Reinkarnáció! Hiszel te benne?
Megnyugtató, ha hinni lehetne.
Újraszületni, talán mint lepke,
röpködni körbe, nektárt keresve,
vagy talán méhecske, ki mézet gyűjt,
kinek ezért fontos minden virágfürt.
Körüldongani pompásat, egyszerűt,
mind kitárja néki csodás szirmait.
Lehet hétpettyes katicabogár:
ahol ő ott van nincs rózsán bogár,
sok gyermekszem, bámulón sóvár
ha el is repül, mindig visszaszáll.
Tücsök, ki egész nyáron muzsikál,
de ősszel üres kamra előtt áll.
Mindenki szereti ha nótája száll;
az ő kérése zárt ajtókra talál.
A hangya hasonlít leginkább hozzánk,
ahogy szorgosan végezzük munkánk,
cipeljük mit az élet rak reánk.
Hát ha még össze is tartanánk!
Vad ne legyél, mit űznek az emberek,
pázsit, mit lenyomnak a kerekek.
Ne hidd, hogy jobb lenne más valaminek,
míg meg nem változunk mi, emberek.
Ha nem is hinduizmus a hited,
miszerint többször vándorol lelked,
ne bántson élő szándékkal kezed!
Tán szebb lesz eljövendő életed!

ÉLETÜNK HULLÓ FALEVÉL

Jeltelenül menni el,
mintha nem is lettem volna,
évtizedek bánatát
mintha nem is hordtam volna.
Pedig hogy fájt minden jaj,
emberi bánat, vagy sóhaj.
Szenvedtem, ha másnak fájt,
hordtam a világnak baját.
Mily gyönyörű volt a tavasz,
mint rakoncátlan kamasz;
jaj, de rövid már az út őszig,
az ezüstös alkonyig.
Életünk hulló falevél,
bármerre sodorhat a szél,
de ameddig fent vagyunk,
örömtől csendüljön hangunk.
Repülünk, szálljunk tova
az idő forгатagába.
Ne adjuk fel soha-soha,
míg zeng a zene akkordja!
Majd, ha itt a rügyfakadás,
helyedbe úgyis jön más.
Ameddig van, mit másnak nyújts,
az élethez is van még juss!

VALAMI HIÁNYZIK

Míg akaratom szikla,
és lelkem tiszta,
gyakran odafigyelek
apró kis hibákra.
Olykor magamnak vallok,
szomorú vagyok!
Valami hiányzik már rég:
talán az emberség,
az egymásra figyelés,
vagy a jót cselekvés?
Kibúvókat keresünk,
hogymásokért semmit ne tegyünk.
Elavult szokás lenne már,
mi régen lejárt?
Mióta megkezdődött
az új népvándorlás,
kétségbeesett rohanás,
új istenek, új vallás;
Mammon az uralkodó,
Ő a mindenható.
Minden csak vizuális,
az sem baj ha hamis;
a lelkünk már úgyis oda.
Állj meg egy pillanatra!
Nem érzed magad kifosztva,
mindenkitől elhagyva?
Lesz-e, kitől búcsút végy,
ha egykoron el mégy?

EMBERRŐL, TERMÉSZETRŐL

ÉGIHÁBORÚ

Valahol, lent a mélyben,
dobban a földnek szíve.
Előbb csak visszafogottan,
meg-megremeg hidegrázósan.
Fény cikázik a magasban,
tűzcsóvát dob a világra;
ez nem Prometheus lángja,
haragos villám cikázása.
Vonagló, dübörgő moraj,
mint bánya mélyén robaj.
Kitör az égiháború,
mily ijesztő és szomorú.
Ím, mindenhatóságunk
csak emberi kis világunk!
A természet a nagyobb úr itt,
ha akar rombol és pusztít,
ledönti balga hiúságunk
magasba emelt várait.

AZ EMBER ÉS A TERMÉSZET CIKLUSAI

Szeresd a természetet
változásaiban,
fogadd el önmagadat
hiányosságaiddal.
Mi csak átmenet vagyunk
a nagy összességben;
jöttünk s majd elmegyünk
a végtelenségbe.
Ahogy tavaszra nyár jön,
s az őszre meg tél,
úgy válunk ifjúból,
szép lassan, öreggé.

TAVASZ

Csiripel a kismadár,
nótája messze száll.
Nincs semmi gondja már,
hisz ő most a tavaszra vár,
ki fák közt osonva jár.
S ébred a megdermedt táj,
csírába szökken a mag;
az egész világ kacag.

NYÁR

Napfény és ragyogás,
lágyszellősuhanás
tarka virágos rét
illatát hinti szét.

Szitakötő táncot jár,
mily gyönyörű ez a nyár.
Átölel a langymeleg,
kacéron körüllebeg,
majd vidáman továbbáll,
s nyomában fecske száll.

ŐSZ

Még egyszer felragyog
a piros, barna, zöld.
Szomorú és fáradt,
a drága anyaföld.
Langyos csókját küldi
az őszi napsugár,
elmenőben inti,
hogyan a tél is itt van már.

TÉL

Koppan a föld, jajdul a zöld,
megjött a tél, zúgja a szél.
Hófehér pelyhek halk táncra kelnek,
keringőt jár már minden hó pár.
A szép habköpeny meg-meglebben.
Fázós fűszál imája száll:
„Oh, borulj rám, légy a ruhám!
Őrizd az álmom, míg a tavaszt várom!”

LASSAN ELFOGY A TERMÉSZET

Ahol a fák nem halnak meg állva,
nincs egy hely, hová a madár leszállna.
Lassan elfogy a természet csodája,
mi él, vagy mozog; az ember kiírtja.
Teremtőm, kérlek, adj egy jelt nekünk,
ha már a földrengésekből sem értünk, –
egyre szennyezzük ivóvizeinket,
vegyszerrel mérgezzük termőföldünket.
Földalatti járatok útvesztőit
a megszökött gázak feszegetik.
A máskor habosan könnyű fellegek
sötéten, haragosan gyülekeznek,
s mint ürgét, árvízzel fenyegetnek.
Mostohaként bánunk földünkkel,
mint az élet az árva gyermekkel;
mit számít már a szenvedő alany,
ameddig a föld mélyében van arany.
Hát mivé válhat csodálatos bolygónk,
emberek, ha még erre sem vigyázunk?

CSODÁLOM

Hétpettyes katicabogár!
Szívembe visszatér a nyár,
ha látom apró lényedet,
gyermeknek oly kedveset.
Csodálom bátorságodat,
mint kitárod szárnyaidat.
Csak landolsz a semmibe,
hát szállj inkább a kezemre.
Rózsának a rovar ellenség,
de te vagy a legjobb kertész.
E szépséges kis teremtmény
hasznosabb néha az embernél,
mi mégis gyakran rátaposunk;
sok másra is, miről nem tudunk.
Mennyivel szebb lenne e világ,
ha jobban ismernénk egymást.

A TERMÉSZET AJÁNDÉKA

Egy pillanatra rémült ijedtség
bénította meg egész lényemet,
amint áthatolhatatlan vízfüggöny
kapcsolta össze velem az eget.
Megálltam én, és a lélegzetem;
remegve várva, hogy mi lesz velem.
Valami hirtelen megérintett,
– egy bensőséges, nyugodt bizalom –
hisz a természet gyűrűt vont körém,
s míg ő átölel, nem lesz semmi bajom.
Boldogan nyújtom ki a kezemet
összegyűjteni e drága gyöngyszemeket,
mert a természet ajándéka ez,
mely szervesen tartozik az életünkhöz.

EZÜST SZINŰ ÖKÖRNYÁL

Mikor a föld már kopár és szomorú,
csak néhol övezi sárgás-zöld koszorú,
hová károgó varjúsereg száll
lázasan kutatva eledel után.
Ezüstsínű ökörnyál úszik a légben
fátylával enyészetet takarva be,
szivárványos fény szűrődik rajta át
megcsillantva az ősznek varázsát.
Hiszen az élet sem mindig nevetés,
de azért nem áll meg a teremtés.
Tesszük a dolgunk, mint szorgos hangya.
Az elmúlásnak nincs rajtunk hatalma.

HAJNALONTA

Hajnalonta köd üli meg a tájat,
nem látni sem házat, sem fákat.
Mintha az ég is közelebb jött volna
pislákoló csillagait szórva.
Nincs egy biztos pont az Ég és Föld között,
nem tudni mi van a ködfüggöny mögött.
Ilyenkor a puha semmiben jársz,
közben valami nagy-nagy csodára vársz,
pedig itt van, karnyújtásnyira tőled,
mert ez a csoda maga az élet.
Az ember, ki dolgozik és remél.
A napsugár, mely szép napot ígér. –
A köd visszahúzódik óvatosan,
ahogy a város ébredszik, szép lassan.
Jó volt ez a pihentető ölelés;
kezdődhet a létért való küszködés.

SÍR AZ ŐSZI SZÉL

Gyorsan illan el az ősz,
kopaszok a fák s a föld.
Károgó varjúsereg
kóvályog a falu felett.
Ellepték már a földeket,
valami ehetőt keresnek.
A tarló is siváron áll,
felette ködfelhő száll.
Néhol még látni piros bogyót,
tán csak véletlen maradt ott.
Jajongva sír az őszi szél,
nem lejtí táncát a falevél,
megdermedni látszik az élet.
Végre elcsitult a hollósereg;
csak megrebbenő feketeség
a dér borította táj ölen.

HAJNALI ÉBREDÉS

Oh, a hajnali ébredés mily csodaszép,
ha minden ház kinyitja álmos szemét.
Ijesztő árnya az éjnek messzire száll,
senkinek nincs hatalma napnak sugarán.
Szerelmes forró csókja úgy simogat,
mint ellebbenő szellő hűs habokat.
Gyöngyharmatba fürdeti felhevült arcát,
sziporkázó fénysugár kíséri útját.
Lassan vonul az égen, reánk vigyázva,
hisz azért teremtették e nagy világra.

AKÁR A SZERETET

Felhőbe burkolózó csillagok
pislákolnak, mint apró lámpások.
Oly szomorú ez az őszi világ:
lelkünk kifosztott kietlen táj.
De elrejtve mélyen a gyökerekben
keringenek az éltető nedvek,
akár szeretet az emberi szívben,
ha szunnyadás után újra ébred.
Őszi illat lebeg a táj felett,
fázóssá halkulnak a csermelyek.
Lágy motozás a dús avar között,
süni neszez a tüskéi mögött.
Bágyadt sóhajként illanó szellő
hulló falevélnék búcsúkeringő.
Nyöszörög, sír a megkopasztott fa,
csak kérgén perceg a szú magában.

TAVASZI KAVALKÁD

Napfényben fürdő hajnal küszöbén
szellőtől zizzen a nyárfalevél.
Örömtől mámoros madársereg
csivitelve röpköd ég és föld között.
Süni is fényezi kopott tüskéit,
cica meg élezi vásott karmait.
Cserebere folyik talált tárgyakból,
szarkáé a piac az elcsent áruból.
Vidám terefere folyik a javából,
nem hiányzik senki az állatvilágból.
Ott látom a csigát, ki házát elhagyva
gémberedett hátát napoztatja.
Tavaszi kavalkád varázslata
a természet ölen: szívemnek muzsika.

HULLÁMOKON RINGÓ TÜNEMÉNY

Sirályok cikáznak szüntelen
a borús, szürke ég alatt,
ilyenkor gyakran hagyják el
a hullám verte partokat.
Pajkos gyermekként kergetőznek,
alábuknak, majd felröppennek.
Ahogy sűrű körben keringenek,
úgy tűnik, hogy vidám nászt ülnek.
A lassan felszakadó felhőt
hátára kapja a szellő,
sirályok hada követi,
mint egy kibontott legyező.
Ha kisüt a nap a tenger felett,
látni a kéklő végtelent,
a szikrázó habok taraján,
amint táncol a halászmadár.
Hallani a víznek moraját,
madarak vijjogó sírását.
Hullámokon ringó tünemény,
ott hol az ég és tenger összeér.

MI CSAK EGY FOLT VAGYUNK

Emberi sorsok, apró csillámok,
lassan szítálva porba hullanak,
teremtő valójuk létezését
letűnt századok visszaidézik.
Hatalmas füves sztyeppék helyett
aranyló búzakalász lengedez.
Kutaknak ha kristály-vizét nézem,
a meleg kenyérnek ízét érzem.
Este, mikor tábortűz lángja ég,
hallom a sámándob pergését.
Sátrak helyén látok magas jurtákat,
árnyékában álompalotáknak.
Egymásra rétegződő korok, –
emlékkel terhes földön járok.
Rétek ölén pipacs, búzavirág, –
Istenem, de gyönyörű ez a világ!
A természet örök csodája,
akár egy változó panoráma.
Mi csak egy folt vagyunk a palettán,
mint megcsillanó napfény víz hátán.

HÓRUHÁT HA ÖLTENEK

Vágyakozva integetnek
hattyúkeblű hegycsúcsok.
Mikor hóbundát öltenek,
oly magányosok lesznek.
Mint ragyogó briliáns
szépleánynak ujján,
ezernyi kis csillám vakít
a felkelő nap sugarán.
Olykor fátyoltáncot járva
szellőlebbenésre,
mint ölelkező párok,
lassan ködbe vészve.
Szépségesen veszélyes,
mint a lápos ingovány;
ki valaha itt eltéved,
vissza már ritkán talál.
A nyár lemezteleníti
e csodás téli ragyogást.
Lassú, csordogáló könny
kíséri hattyúdalát.

VIOLAILLATÚ NYÁR

Álmomban violaillatú a nyár,
mely sejtelmes, könnyű léptekkel jár,
rálehel a szunnyadó világra,
csókot hint a csukott szempillákra.
Vibráló ragyogás hull a földre,
gyökerek moccannak lent a mélyben.
Állati hangok zenebonája
a lüktető élet szimfóniája.
Istenem, de gyönyörű az élet!
Állj meg kicsit, ne sajnáld a percet!
Oly tünékeny minden e világon,
mint hajnali harmat a virágon.
Örülj a nyárnak, ha zeng a határ,
trillázva röppen pacsirtamadár;
színek és hangok lágy ölelése,
violák illata száll a légbe.

LOPAKODÓ ŐSZI SZELEK

Ahogy a bokrokon átcsillan
a pókhálós őszi napsugár,
gyöngyházfényű szövetet fon
a természet katedrálisán.
Hol a fák ágai összeérnek,
rozsdabarna színek ölelkeznek.
Isten szabad ege alatt
lopakodó őszi szelek járnak.
A vén fák borzongva reccsennek,
jaj, csak viharok ne jöjjenek.
Mint ha fű, fa, virág sóhajtana,
de ez a természet imádsága.
Rezzen a lég, az örök éltető,
mintha simogatná a teremtető.
Mi, emberek, világ formálói,
tudnánk-e ennél szebbet alkotni?

VALAMI CSODÁRA VÁROK

A lámpák lassan kihunynak,
már csak árnyékok vibrálnak.
Leeresztett szempillák alatt
még sokáig őrzöm azokat,
bár egy vagyok a sötéttel
és a mozdulatlan csenddel.
Lélegzetvisszafojtva állok,
valami csodára várok.
Illatfelhőbe burkolózva
lágym esti szellő közeleg;
fáknak ága is beleremeg,
ahogy a csoda tovalebeg.
Kinyújtott kezemre harmat hull
s az élet ismét megindul.
Lassan én is indulnék,
de fogva tart a gyönyörűség:
látni a tökéleteset,
mit nem is ember teremtett.
Ezt ránk bízta a teremtő,
őrizni, óvni, míg nem késő.

ADJ URAM ISTEN

A napfény arany nyilakat lövell
a szikrázó fényes égboltról.
A tikkadt tájra ájult csend borul,,
csak föld mélye reped valahol.
Mint forró lehelet, perzseli
a szőkebúza lehajtott fejét;
lassan pereg drága terhe,
s vele az embernek reménye.
Ő a kenyér a gyermek kezében,
imádság a magvető lelkében.
Benne van a napsugár melege
s a mindenhatónak ereje.
„Adj, uram Isten, gazdag aratást”,
majd évről-évre boldog folytatást!
Terített asztalt minden gyermeknek,
szerető szívet az embereknek!

VALAKI MINDIG MEGBOCSÁJT

Mint lány kezeknek puha érintése,
úgy ringatott a nyár forró ölelése.
Ha Szent András napjával búcsút int,
sápadt sugarára a hajnal ködöt hint.
Szivárványszínt öltött már a zöld lomb,
gyöngyharmattól csillog a lankás domb.
Szarvas bőgése hallatszik messzire,
varjak serege száll a letarolt mezőre.
Vajon ki mondja, hogy szomorú a látvány?
Ez is csak egy szem az élet láncolatán.
Vég nélkül nincs kezdet, kezdet nélkül vég:
ily egyszerű a világmindenség.
Minden egy jól meghatározott úton megy,
csak az kuszálhatja össze, amit az ember tesz.
Segítsük egymást, ne hibát keressünk,
az élet érték akkor is, ha tévedünk.
Valaki mégis, mindig megbocsájt nekünk,
bizonytalanságunkban fogja a kezünk.
Ha odafigyelünk minden kis jelre,
tudjuk, hogy tavasz jön mindig a télre!

TÁRSADALOMRÓL, POLITIKÁRÓL

UZZORÁSOKÉ LETT A VILÁG

A történelem palettáján
kocafestőké a tér,
mázolják, csak mázolják
a világ új térképét.
Csupa vörös és sárga festék:
vérontás és irigység.
Már többről van szó, mint kőbalta
az ősember korában:
ez már a lézerek világa,
gyógyít vagy öl, gombnyomásra.
Eltűntek már a táltosok,
ránk szakadtak a rontások,
lehullott korlát és kötelék.
Bár fognánk meg egymás kezét!
Egyedül semmit nem tehetünk,
a kölcsön kamatjába veszünk.
Uzzorásoké lett e világ,
bérbe adnák Krisztus sírját.
Kie a pénz, azé a hatalom,
s a világ fölötti uralom.
Cselszövések pókhálója
lassan ráborul a világra.
Bénult tehetetlenségben állunk. –
Teremtőm, segítsél rajtunk!

BÖJTŐL AZ IGAZSÁG

Elmúlt már a farsang,
böjtöl az igazság.
Lehet hogy ez már ramadán,
hol éjjel élnek igazán?
Jobb sötétben ügyködni,
észrevétlen lopkodni.
Nappal meg ígéretnek,
azzal etetik a népet.
Jókedvű, bálos farsang
tisztelt uraiméknak,
üres hordó és kassza
a hátramaradóknak.
Szegény magyar választó
ugyan kire voksoljon?
Rossz lóra tett ismét,
hol az igazi vajon?
Majd, ha jön a megmentő,
fehér zászlót lobogtat,
de már semmink sem maradt.
Kezdődhet előlről
a kutya kalamajka.
Majd egy utolsót vonít,
kinek már nincs hazája!

(2010.03.01)

MI, EMBEREK, NEM VÁLTOZUNK

Mi, emberek, nem változunk,
évezredek keservéből
semmit sem tanultunk.
Aj, pedig hogy iparkodtunk,
történelemről papolunk
visszafelé tekintgetve,
letűnt időkről sóhajtozunk
atombombával kezünkben.
Nem csak embert írtunk, Istenem,
hanem minden más élőlényt.
Védelmet nem nyújt semmi sem,
terjed, mint bűzös kelevény.
Nem arra való a rakéta,
hogy termeljen, vagy tápláljon.
Fenyegetésre használják,
hogy ki útban van, pusztuljon.
Urán, arany, vagy kaviár
a kornak mértékadója;
közben egy csepp vízért küzd
Afrika szegény lakója.
Míg igazságról szónokolnak
dicső politikusaink,
szenny és betegségtől pusztulnak
számkivetett embertársaink.

NE HAGYJUK ELLOPNI

Nekünk van kire emlékeznünk:
hősökre, kik meghaltak értünk.
Viharos történelmünk során
vonultak a hadak útján.
Ó, nem volt ez töretlen dicsőség,
volt ott sok embertelenség.
Nem tisztem a bíraskodás,
a század, miben éltek, volt más!
Ők tették a nemzetet naggyá,
katonáit bátor harcossá.
Szent volt a haza s becsület,
ezért áldozták életüket.
Míg sok nemzet vígan harácsolt,
ő török vagy osztrák ellen harcolt,
saját országát veszítette,
míg Nyugatnak határait védte.
Hősiessége közismert volt,
de ma, a térképen, csak egy folt.
A gonoszság gyűrűje bezárult,
a veszteségtől egy nemzet ájult.
" Mi befogadó népek vagyunk"
hát ezzel áltatjuk magunk,
miközben fogyunk, emigrálunk,
lesben állóknak helyet csinálunk,
kiknek mit sem jelent Rákóczi,
Széchenyi, Kossuth, vagy Petőfi.
Ébredjetek, hazám fiai,
ne hagyjuk őket is ellopni!

ÉDES ANYANYELVÜNK

Mint madárnak repülés
a létszükséglete,
az embernek oly fontos
édes anyanyelve.
Altatódal, esti mese –
a gyermek lelkében
örökre összeolvad
az anya emlékével.
Puha, jó, meleg érzés,
biztonságot nyújtó,
a világon semmi nincs
még ehhez fogható.
A tiéd e drága kincs,
mi fel nem váltható.
Bölcsőtől a sírig kísér
az anyád nyelvén ejtett szó!

DÖGKESELYŰ

Dögkeselyűk gubbasztanak
nyakukat tekergetve,
a küzdésben holtfáradt
áldozatra lesve.
Elínalt az állatsereg
mentve az irháját;
ki szeretné a vesztesel
megosztani sorsát ?
Csak hiénák ólálkodnak,
prédát szimatolva;
ha jóllakik a bestia,
övék a maradéka.
Még vonaglik az áldozat
csupa ellenség közt,
barátai, vagy fajtája
már régen megszökött.
Hát így kellett elpusztulni,
mert más volt mint a többi.
A világ már csak ily kegyetlen,
nehéz különbnek lenni!

MIDÁSZOK VILÁGA EZ

Forrong, fortyog a világ,
mint egy kénes pocsolya,
olykor bűzös sárt lövellve
a föld lakóira.

Ingoványos talajon jársz,
könnyen elsüllyedhetsz,
áthatolhatatlan szövevény,
hol gyakran eltévedhetsz.

A Midászok világa ez,
minden érintés arany.

Vajha sorsuk beteljesül,
hogyan veszít, vagy éhen hal.

Globalizált nagytőke,
mint Gargantua gyomra,
felfal, mert telhetetlen,
ha nem vigyázol magadra.

A föld az emberé;
elidegeníthetetlen.

Hálás az ha műveled,
kitart még sok évezreden.

Cserébe nem kér kamatot,
hogyan nyomorba döntsen,
hanem termését ajánlja:

„Jer, művelj meg engem!”

MEGRONTOTTA A VILÁGOT

Mint országúti csavargó,
bolyong a kapzsi gyűlölet,
mér földjáró csizmája
soha nem pihenhet.
Megrontotta e világot
a birtoklási vágy,
a mindent bekebelező,
pusztító sáskajárás.
Felhőkarcolók tövében
koldusok serege
fejlett civilizációnk
legnagyobb szégyene.
Hatalmas csillogó reklám;
körötte mindenki vidám.
A lét szomorúbb, sötétebb
ott, hol a nyomor legmélyebb.
Add, Istenem, hogy jöjjön már
a tikkasztó örök nyár.
Kik hajléktalanul élnek,
ne fázzanak, eleget éheznek!
Ők elérik a Nirvánát,
mindegy, hogy milyen hitük.
Megtisztultan lebeg majd lelkük,
rossznak nem lesz hatalma felettük.

GLOBALIZÁCIÓ

Globális gazdasági mutató
temetésen halottsírató.
Majd globális munkaviszonyok:
jó ha egyet a tízhez számolok.
Vagy globális felmelegedés. –
Isten tudja, tán csak ijesztgetés.
Kírtunk mindent globálisan,
hisz romlott már minden a világon.
Globális önmagamát keresem,
de fennakadok a részleteken.
Ha lassan már mindent összevonunk,
olvasztótégelyhez hasonlítunk.
Globálisan sírunk és nevetünk,
nincs szabad akaratunk már nekünk,
csak amit engednek, azt teszünk.
Mint ősszel a tarka virágos rét
álomra hajtja bágyadt fejét,
úgy hervad le a gonosz akaratra
nemzetek büszke öntudata.
Küldj, Uram, józan ész e világra,
globalizáltan mosott agyunkra!

ELŐRE ISZNAK A MEDVE BŐRÉRE

Jaj de rossz most a medvének,
szegény-szegény fejének!
Otthona volt valaha
az erdőnek minden bokra.
Tisztelték az erejét,
s nagyívben el is kerülték.
Ma az úr a ravasz róka,
ordas, és a tolvaj szarka.
Az ólálkodó pimaszok
sokan vannak s gonoszok.
Hol van már a becsület,
hogyan szemtől-szembe jönnek?
Haj, lejárt a virtusvilág,
egymást is hátból támadják,
tépik, marják, s előre
isznak a medve bőrére.

ELMÉLKEDÉSEK

LEVENDULASZÍNŰ ALKONY

Mikor a levendulaszínű alkony,
mint ködpára borul a tájra,
minden megszépül, és békesség száll
e megbolygatott, fáradt világra.
Ilyenkor nem jön álom a szememre,
csendes nyugalom hull a szívemre.
Bár az ember lassan megértené,
hogy a béke öröme mindenkié.
A saját belsők egy külön világ,
megér néha egy ideutazást.
Figyelni, hogy mit diktál az elménk,
s mi az, amit igazán szeretnénk.
Ha nincs meg a belső harmónia,
lehet-e béke e nagyvilágban?
Néha közelgő katasztrófára
szorongást érzel egész valódban.
Gondolj a holdtölte csodájára,
apályt-dagályt hoz tenger árjára,
sétára csalogatja álmában
azt, ki bejut az ő vonzásába.
Hol ember és természet összeér,
egy csodás egységben minden megfér.
Míg az egyik öröktől való tény,
a másik az elméjét használó lény.

EZ A VILÁG A MI VILÁGUNK

Míg testem lassan alámerül
az álmok puha tengerén,
tudatalattim tovább űz
az ismeretlen mezsgyéjén.
Fejtegetem tudásom burkát,
felfedni az álmok világát.
Megjártam az Óperenciát
keresve az igazak országát.
Bejártam minden zegzugot,
nem találtam az „Igazakat”.
Ott is mindenki sietett,
alighanem álmot kergetett.
Suhanva egymást kerülgették,
mint szél kergette bárányszerűk;
mindnek ködbe veszett alakja.
Ez már nem az emberek világa!
Minden oly légies, gyönyörű,
de semmi sem az igazi.
Reggel van és fel kell ébredni;
de jó, hogy van kivel beszélni.
Ez a világ a mi világunk
s ha rögs is, de földön járunk.
Mindennek van rendeltetése,
azért szép az ember élete!

HAGYD ÉLNI KIT NEM TE TEREMTETTÉL

Egyszeribe csak arra eszméltem,
hogy minden megváltozott körülöttem.
Komoran tornyosuló fellegek,
a levegő hűvös és nedvesebb.
Míg tétovára szabtam lépteimet,
lám, az ősz sem késlekedett,
ellopta már a tarka színeket,
természet kezéből az ecsetet,
mialatt mi, mérgezett nyilainkkal
Istent játszunk embertársainkkal.
Kertész is irthatna virágot,
ha az szerinte nem áraszt illatot.
Az ember ezerféléhez érthet,
elvégzett munkája hasznos lehet,
de mivel minden személy egyedi,
értékét őszben nem tudjuk felmérni.
A felhő bármily formát is ölt,
mindig ott lebeg ég és föld között.
A növényt ugyan lekaszállhatod,
gyökere azonban újra kihajthat.
Az ember, ha egyszer elpusztítod,
örökre az enyészeté marad.
Hagyd élni, kit nem te teremtettél,
légy hálás, hogy megszülethettél!

EGY MÁS DIMENZIÓBAN

Ködösen burkolt ígéretetek:
egy más dimenzióban tovább élek.
Csak karnyújtásnyira ott lehetnek,
kik minket régen nagyon szerettek.
Majd ha biztos leszek, üzenek én,
hisz élni is könnyebb, ha van remény.
Hades kertjében, vagy az Édenben? –
Csak élni, boldogan és békében.

A VÉRCSE

Magasan röppenve vijjog a vércse
éles szemével áldozatát lesve,
lassan körözve, egyre körbe-körbe,
villámgyorsan csap le az apró népségre.
Állatok közt a ravaszság és erő
létet, folyamatosságot teremtő.
Na hiszen, ő csak egy oktalan állat,
ha nem vadászik, tán éhen is halhat.
Minden eszköze: karmai és csőre,
míg az embernek a puskacsőve.
Ő csak a táplálékára vadászik,
de állatot, embert kiírt a másik.
Érdekes a világ felülről nézve:
emberek üvöltenek egymást tépve.
A vércse nem falja fel saját fajtát,
hogyan érthetné meg az emberfiát?

MINT SÍRÓ GYERMEK

Szomorú vagyok, ha sír a természet,
bánatos emberre emlékeztet.
Sehogy sem lehet megvigasztalni,
patakzó könnyeit megállítani.
Mint kinek borúlátásai vannak,
de nem tud segíteni a világnak.
Rittyenő villámoktól bénulva,
mint síró gyermek, anyjához bújna.
Mikor dübörgő morajjal közeleg,
én szánalmasan parányi leszek.
Bár tudom, hogy itt nincs hitelem,
kezeimet könyörgésre emelem.
Agyamban cikázik a gondolat,
mivel mulaszthatnám haragodat?
Ha nem fújnának rád annyi szennyező gázt,
élhetőbb lenne ismét ez a világ?
Véges emberi elménk el nem döntheti:
mi a természet, s mi az Isteni.
Okosnak tűnő bizonyosságokat
áthúzhat egy úgymond felsőbb akarat.

MÍG ÉN BÉKÉSEN SZUNYÓKÁLOK

A reggeli csend és félhomály
benépesíti alvó szobám.
Halkan összekoccanó pohár, –
a falióra víg táncot jár.
Mint halk, suhanó szellemárnyak,
cikázó fények ki-be járnak.
Külön életet él a padló,
mint tó vizén a jégtakaró.
Tűzhelyen ásít a nagyfazék,
a kályha várja, hogy befűtsék.
Parányi atomoknak sora
készül egy nagy találkozóra.
Míg én békésen szunyókálok,
tudva, hogy megváltom a világot,
ők élik a maguk életét
várva a jövőt, vagy végzetét.

VILÁGUNK

Világunk oly szépen van megteremtve,
hogy mindenkinek van benne helye.
Embernek sem lehetne több jussa,
mint általános értékű munkája.
Mit a természet, vagy állat nyújt nekünk,
gondolkozzunk el, hogy érte mit teszünk:
a gyöngyöző vizű patakokért,
a smaragdzöld, bársonyos pázsitért,
az örömért, amit nekünk okoznak
a csicsergő, édes hangú madarak?
Szennyel árasztjuk el mindennap
eme fenséges, isteni csodákat.

NÉKED IS VAN

Olykor, ha késő este
álomba ringatom magam,
elindulok megkeresni
vezérlő csillagom.
Éjjel vigyázza álmomat,
nappal meg a jártamat.
Ott van minden jó mögött,
igaz szándékaim között.
Homályba vesző messzeségben
örök vándorok útját figyelem.
Értük is ég egy picic fény,
mint bennem az örök remény.
Reggel minden könnyű lesz,
agyard mindent helyére tesz.
Soha ne kezd a reggelt haraggal,
békülj meg önmagaddal.
Néked is van egy csillagod,
előbb vagy utóbb megtalálod.
Az élet oly könnyű lehet,
ha szeretsz és szeretnek.

ADD NEKEM A LÉGGÖMBÖT

Add nekem a léggömböt,
mit magad felett eregetsz!
Add nekem a képességet,
amivel ő lebeghet!
Megszabadulhatnék talán,
minden földi kolonctól,
hetedhét-ország határán
kerítést fonnék rózsából.
Tüskéje figyelmeztetne,
hogyan e kettő együtt jár:
semmi sem kapható ingyen,
az ember mi másra is vár?
E földi élet már csak ilyen,
– így morfondírozok magamban –
hisz járnak még rögökön idelenn,
ha vágynak is a magasba.
Hagyd lelkedet magasban szárnyalni,
lábaiddat biztos talajon állni!

HÁT SZÓLJ

Hát szólj, míg szólnod lehet!
Ne mulaszd el a megfelelő percet!
Soha se félj kimondani a szépet,
vagy megfogni a feléd nyújtott kezét!
Tán ez a legszebb gesztus,
hát állj meg, most el ne fuss!
Ha ott az alkalom és nem teszed,
bocsánat és sajnálómból
áll majd egész életed.
Hiszem, hogy van a sorsnak is hatalma,
az embernek meg szabad akarata!
A család és a haza a te sorsod,
hogy mit teszel értük, az a te dolgod!

ÉLJÜNK EGY IGAZABB VILÁGBAN

Egyszer mindenki búcsuzik,
ha valami véget ér.
Most tél hullatja könnyeit,
pedig ő mindig visszatér.
Mint ahogy a felkelő nap,
minden egyes hajnalon;
társa, a Hold is, úgy halad
az éjszakai járaton.
Talán mi is visszatérünk
a sivatagosodásra,
majd pucéron defilálunk,
nem lesz szükség ruhára.
Csak élünk, mint Kánaánban,
hol manna potyog az égből.
Alhatunk a homokágyban
selyemtakaró nélkül.
Nem fizetünk semmiért:
ez az igazi boldog lét.
Pótolhatná a TV-adást
sok délibábos látomás.
Az ásatások feltárnának
sok világrengető találmányt:
űrkutató rakétákat,
meg halált hozó bombát.
Siessünk, ne nézzünk vissza
a rombolások korára.
Rajta hát, kezdjük újra!
Éljünk egy igazabb világban!

Tartalom

ÉLMÉNYEK, ÁBRÁNDOK

VALAMIT MINDIG MEGKÖSZÖNNI	7
HOL A SZERETET KI-BE JÁRNA	8
ÁTÖLEL AZ ÉJ	9
EZ AZ EST AZ ENYÉM	10
GYÖNYÖRŰ ÉBREDÉS	11
OH, NEM TALÁLOM	12
TUDÁSNAK ALMÁJA	13
A TELJESSÉG ÍGÉRETE	14
A ROSSZ FELETT IS HATALOM.	15
VIRÁGBA BORULÓ ÁGAK	16
HALVÁNY TEARÓZSA	17
A HAJNAL VARÁZSA	18
SZENVEDNI CSAK HALKAN	19
EGY NYELVNEK VAGYOK ÖRÖKÖSE	20
A BIZTOS KAPASZKODÓ	21
A RENDHEZ HOZZÁ TARTOZUNK	22

GONDOLATOK AZ ÉLETRŐL

EL NE ENGEDD	25
AZ ÉLETET SZERETNI KELL	26
TIÉD VOLT	27
AZ ÉLET MAGA HÉTKÖZNAP	28
FEJÜNK FELETT SZÁLLNAK	29
AZ ÉLET EGYSZERI LEHETŐSÉG	30
ŐRIZD A GYERMEKET	31
SZÉPEK A HAJNALOK	32
HALOTTAK NAPJA	33
EGYÜTTESEN MINDEN SZÉP	34
ÖRÜLJÜNK, MÍG MIÉNK A VILÁG	35
SAJNÁLOK MINDEN PERCET	36
BALGA HISZI MAGÁRÓL	37
LÉLEKVÁNDORLÁS	38
ÉLETÜNK HULLÓ FALEVÉL	39
VALAMI HIÁNYZIK	40

EMBERRŐL, TERMÉSZETRŐL

ÉGIHÁBORÚ	43
AZ EMBER ÉS A TERMÉSZET CIKLUSAI	44
TAVASZ	44
NYÁR	44
ŐSZ	45
TÉL	45
LASSAN ELFOGY A TERMÉSZET	46
CSODÁLOM	47
A TERMÉSZET AJÁNDÉKA	48
EZÜSTSZÍNÜ ÖKÖRNYÁL	49
HAJNALONTA	50
SÍR AZ ŐSZI SZÉL	51
HAJNALI ÉBREDÉS	52
AKÁR A SZERETET	53
TAVASZI KAVALKÁD	54
HULLÁMOKON RINGÓ TŰNEMÉNY	55
MI CSAK EGY FOLT VAGYUNK	56
HÓRUHÁT HA ÖLTENEK	57
VIOLAILLATÚ NYÁR	58
LOPAKODÓ ŐSZI SZELEK	59
VALAMI CSODÁRA VÁROK	60
ADJ, URAM ISTEN	61
VALAKI MINDIG MEGBOCSÁJT	62

TÁRSADALOMRÓL, POLITIKÁRÓL

UZZSORÁSOKÉ LETT A VILÁG	65
BŐJTŐL AZ IGAZSÁG	66
MI, EMBEREK, NEM VÁLTOZUNK	67
NE HAGYJUK ELLOPNI	68
ÉDES ANYANYELVÜNK	69
DÖGKESELYŰ	70
MIDÁSZOK VILÁGA EZ	71
MEGRONTOTTA A VILÁGOT	72
GLOBALIZÁCIÓ	73
ELŐRE ISZNAK A MEDVE BŐRÉRE	74

ELMÉLKEDÉSEK

LEVENDULASZÍNŰ ALKONY	77
EZ A MI VILÁGUNK	78
HAGYD ÉLNI, KIT NEM TEREMTETTÉL	79
EGY MÁS DIMENZIÓBAN	80
A VÉRCSE	81
MINT SÍRÓ GYERMEK	82
MÍG ÉN BÉKÉSEN SZUNYÓKÁLOK	83
VILÁGUNK	84
NÉKED IS VAN	85
ADD NEKEM A LÉGGÖMBÖT	86
HÁT SZÓLJ	87
ÉLJÜNK EGY IGAZABB VILÁGBAN	88